

בְּהוֹן לְחוֹד מִן דַּיְתַּעֲבֶר לְמִיכֵל כָּל נֶפֶשׁ אֲיהוֹ בְּלַחְזֹדְיוֹ יַתְּعַבֵּד לְכֹזֶן: זֶה וְתַּטְרוֹן יְתַּלְּשַׁתָּא
הַפְּطִירִי אֲרוּם בְּכָרֶן יוֹמָא הַדִּין הַנְּפִיק יְיָ יְתַּחֲלִיכֹן פְּאַרְקָעָא דְּמַצְרִים וְתַּטְרוֹן יְתַּ
יְוֹמָא הַדִּין לְדִרְיכֹן קִים עַלָּם: יְהַגְּנִיפָּן בְּאַרְבִּיסָּר יוֹמָן לִירָחָא תְּכַסְוָן יְתַּ פְּסַחָא וּבְרַמְשָׁא
דְּחַמְסָר תִּכְלִין פְּטוּרִי עד יוֹמָא דְּעַשְׂרִין וְתַּרְנוֹן תִּכְלִין

רמב"ן

טו. כל מלאכה לא יעשה בהם. פירוש רשב"י אפיו על ידי אחרים. ולא הבינו זה, שאם האחרים האלו ישראל, הם עצמן מוחരין לעליה, ואין אני מוחר במלאתך שלא תעשה על ידו, אלא שאם מיטה אותו באstor, מוחר עליה משום ולפניהם עור לא חתן מכשול (ויראה יט יד), בין במלאתך בין במלאת העcosa עצמו. ואם אחרים הלו גוים, אין אלו מוחרים בתורה על מלאכה של גוי כלל לא ביום טוב ולא בשבת, אלא שיש בה שכות מדבריהם עם האמירה שלנו, כמו שאמרו אמרה לגוי שכות (שבת קג), וזה דבר מובואר בגמרא:

אבל מצאת במכילתא (כא) כל מלאכה לא יעשה בהם, לא תעשה אתה, ולא יעשה חברך, ולא יעשה גוי מלאתך. אתה אומר לא תעשה אתה ולא יעשה חברך ולא יעשה חברך ולא יעשה גוי מלאתך, או לא תעשה גוי מלאתך, או לא תעשה אתה והלא יעשה חברך אבל יעשה גוי מלאתך. דברי ר' יאשיה. ור' יונתן אומר (להלן כ ט) ששת ימים העבודה ועשית כל מלאתך, והרי דברים קל וחומר, ומה שבת חמורה אין אתה מוחר על מלאת הגוי כמלאתך וככו. ע"כ בבריתא זו. ובוראי היא אסמכחה בעלמא שבאו לאstor מדבריהם אמרה במלאת השלו, וסמכו אותה למקרה הזה, אבל במלאת הגוי בשלו מותר. ולפי דרכנו לדנו שלא גרו באמרה לגוי אלא בשלו, אבל בשלו אומר לגוי וועשה. וכן פירוש רשב"י בגמרא בא מציעא (א):

ושם במכילתא עוד, אין לי אלא דבריהם שהם מלאכה, דבריהם שהן משום שכות מנין, תלמוד לומר ושמרתם את היום הזה (פסוק יז), להביא דבריהם שהן משום שכות. ובריתותם כאלה מטעות ואין ראוי לכותבן כפשותן, שגם זה נראה שהוא אסמכחה בעלמא. ויש לי בזה פירוש נכוון, ע"ד ^{שנ"ה} אדרבא עליו בע"ה (בויקרא כג כד):

לכל נפש. אפיו נפש בהמה. יכול אף לכחותם, תלמוד לומר לכם. לשון רשב"י. וגם זה אינו כהלה. אבל לכם ולא לכחותם, לכם ולא לבהמה (עי' ביצה כא.):

דעת וקניהם

(טו) ב"ג מלאכה. פלט"י לפלט"י ע"י למלחים וסקה להר' מהה לנכסם הולמי דהמילה ^{עכו"ם} צפומם מדרכן וככל מכם דמן כתומה. ו"ל דהמקמל גענעלת סיל לי נמי ען ידי למלחים דפלט"י ר"ל ע"ז גנו ונמו קעטיניס ומיעג' דינפק מלון מעהה כל מלחה מהה וננק ונתקה פ"מ סטם למילוי הייטויה חנן י"ע נ"ט קמ"ל: הוא לבדו יעשה לךם. סימן לנו נ"ז פקח לנו נ"ז יטקה לנו:

אור החיים

ילחכ' מעתcum מה קיוס טה ולמ' יוסט נמקומו. וכפי זה הומלו "לי גענעלס" הייל' ימין וממאל, הייל' נמת טעם למא ספלפיו לנטמייה קמאות, וויל' נמה צלטמייה נטמייה. קיוס, על וס' קדרן לי גענעלס וגוי פילוט נטען צענעלס קיוס וגוי' וטמלהט להט גס כן מה קיוס זה:

אבן עזרא

ב"ג מלאכה. הכל המועדיםthon מיום סנת ויום קליפורין חיין כמו נס כל מלחה. רק נפקם נגדו למלא וטמא להוילט הולל נפקם. וכל מкусן צין נפקם מין צענעלט מין יוס השוכן ומג הקוכוות כי לוו דויך קלה נמלר כל מלחה נל מעשו. רק נמסק מהל נפקם ממזוג ולמ' מעשה כל מלחה על דויך שטאיל מחה:

(ז) ושמרתם. נס זו לטאות סמאות שמולאים מימות קק'יל. ומוג ווילמי מהן צטולמים סמאלט טימה ווילטולא. וגענס שטולמעו כן לדלומיטים:

(יח) בראשון. מהו דויך גענולר קאוכיל כתמלת להטן טה נקס. ונס טעם נמלט קרלזון. וכמוו גענלי נמלט מהט:

יעשה חברך ולא יעשה גוי מלאתך, או לא תעשה גוי מלאתך, או לא תעשה אתה והלא יעשה חברך לא יעשה חברך אבל יעשה גוי מלאתך. דברי ר' יאשיה. ור' יונתן אומר (להלן כ ט) ששת ימים העבודה ועשית כל מלאתך, והרי דברים קל וחומר, ומה שבת חמורה אין אתה מוחר על מלאת הגוי כמלאתך וככו. ע"כ בבריתא זו. ובוראי היא אסמכחה בעלמא שבאו לאstor מדבריהם אמרה במלאת השלו, וסמכו אותה למקרה הזה, אבל במלאת הגוי בשלו מותר. ולפי דרכנו לדנו שלא גרו באמרה לגוי אלא בשלו, אבל בשלו אומר לגוי וועשה. וכן פירוש רשב"י בגמרא בא מציעא (א):

ושם במכילתא עוד, אין לי אלא דבריהם שהם מלאכה, דבריהם שהן משום שכות מנין, תלמוד לומר ושמרתם את היום הזה (פסוק יז), להביא דבריהם שהן משום שכות. ובריתותם כאלה מטעות ואין ראוי לכותבן כפשותן, שגם זה נראה שהוא אסמכחה בעלמא. ויש לי בזה פירוש נכוון, ע"ד ^{שנ"ה} אדרבא עליו בע"ה (בויקרא כג כד):

לכל נפש. אפיו נפש בהמה. יכול אף לכחותם, תלמוד לומר לכם. לשון רשב"י. וגם זה אינו כהלה. אבל לכם ולא לכחותם, לכם ולא לבהמה (עי' ביצה כא.):

רשכ"ט

מן צוה תצווהו: (טו) אך אשר יאכל לכב נפש וגוו. וכך כתיב בכל ימים טוביים מלאכת עבדה לא תעשו למעוטי אוכל נפש אבל בשחת וויה"כ כתיב כל מלאכה: (ז) ושמרתם את המזונות. לאוכלים ביום הזה לוכרון: כי בעצם היום הזה הוצאהתי וגוו ולכך הספיק בזקם לzechut. כדכתיב ויאפו את הבץק אשר הוציאו ממצרים עוגות מצות כי לא חמץ כי גורשו וגוו:

אור החיים

יז. ושמרתם את המזונות וגוו. פירוש נס צלמי טממי סיוס ולמ' למלאי יוס למלא, ונענס סיוס סוא סולמי למכלס נטענס וזה, למס גס כן נל מהטרו האמוא עד צטמיין. ולמר עוד זטמלהט להט קיוס זה, יוו כן קהן גס כן טיקיה גהילס מזטט גס קיוס, נל טעה נמצען ולמ' יקדים ולמ'

לו אמר לו קנה לעצמך ואם אצטרך אקנה מך לאחר חשבות: ד. ^(ז) מתר לחת לאינו יהודי מועות י (יד) מערב שבת לננות לו, (טו) ובלבבד שלא יאמר לו קנה בשבת. הגה וכן מתר לתמן לו בגין כבודו, ובלבבד שלא יאמר לו למקון בשבת בתים יוסוף בשם סמ"ג). (טו) מי שישבר אינו יהורי להולין ישחרתו ובאו שאינו יהורי ולקחה (ז) מפתית ישראל בשבת, אסור, וכי ענשין (יח) העוצה (רבינו יוחם חלק יב): ח. ידך שאינו מלאכה ואינו אסור לעשותו בשבת (יט) אלא מושום שבות, מתר לשישראל לזרם יהורי לעשותו בשבת, (כ) והוא שאינה שם (כא) מקצת חלי ^(ט) או יהינה אריך לדרך (כב) ערך הרבה או מפני מצוה. פ"ץ, אומר ישראל לאינו יהורי בשבת עלות באילן להכbia פ"ץ שאור להכbia מים דרכ' חצר שלא ערבו לרוחן בו המatzער. (כב) יוניש אוסרין. הגה ולקמן סימן חקפו פסק לסתיר, ועין לעיל סימן רעו ס"ב כי יש מקלין (כד) אפלו במלאה דאוריתא, ועין שם סעיף ב: ג. יאסור לחשב חשבונות אפלו אם עקרו, גזון בך וכן:

באר היטב

7. מערב שבת. ואם يوم השוק בשבת ואינו במנצא לקנות אלא בז, אסור, והוא מהרין כיו"ם השוק השוו בשבת אסור לתמן לו דרכ' למפר. וכתב התש"י, ונראה דיל' דרבנן קני דמתירין נביה הלל עם השמש ^(ט) בגון נומצן מיל' לבוב וכוי, יש אמור אם נתמן לו להשליל גבורות חותם מקין יהורי אסור לתמן לא זהה שנאי איזון ^(ט) למס' במנציא שפה, דהיינו לה איזון בפרק שלם, פין שאם לא יעשה בן חיים נסיך, ועין לעיל סעיף אן ואסימן שי פיער אן יט, עין שם, עין לעפנ' פיער קון כה:

משנה ברורה

ד (יד) מערב שבת לננות לו. ורונקא "בש��וץ לו שכר עבורה זה, ראו עיטה דנטפה, ובכ"ב עיטה דנטפה, עין שם: פ. סחורתו, פאי' חד לו קולם בזאת, עין לעיל סימן רוכב סעיף א. מיהו אם האינו יהורי לתקה מבית ישראל ליקוט השבח, אף על פי שמאכליה בשבח, ואם עונשין בפרקם: ו. עונשין. במנציא, ואם אין לו, בפקודות, שני, מגן אברךם: ו. ט"זון רעו. שם סעיף ב פסק רמ"א דיש להחמיר, עין שם. ודע, שאין קומפני דבר לדרכ' בעניין אלא אם כן מזכיר בפרק רמ"א דיש להחמיר, עין שם. ואם עונשין אותו, ונאמן לומר שעשפה בזוגג, ר"א ש"זון סימן קנו: ו. סימן רעו. שם סעיף ב פסק רמ"א דיש להחמיר, עין שם. ודע, שאין קומפני דבר לדרכ' בעניין

שערו תושבה

(ט) או יהינה איזון לדרך צור ברורה. וכmbב פשלחן עכ"ז חולק ב סימן קלט ^(ט) כדי להפוך לאס"ט, יהורי איזון פלאט מוקדיות וגאינו יהורי שליחי ימסור בשבח קון, אף שהאינו להשליל גבורות לאיזון יהורי לא פפסד פרקה הסב שעה ערך אוות להשליל גבורות חותם מקין יהורי אסור לתמן לא שפה, דהיינו לה איזון במנציא שפה, דהיינו לה איזון בפרק שלם, פין שאם לא יעשה בן חיים נסיך, ועין לעיל סעיף אן ואסימן שי פיער אן יט, עין שם, עין לעפנ' פיער קון כה:

באר דילכת

ד (ט) מתר לחת לאינו יהורי וכוכו' ובלבבד וכו'. עין באשנה ברורה סעיף ג' רונקא בשלוחן ערוץ, ובל' רונקא בשקוץ לו שכר עבורה זה. ואם היה אפשר לו לננות ולמperf מבעוד יומ, אך לא רונקא בלא קצין, וכמו שAKER באנגרת לעיל בדרכ"ז, אם יכול לנטצע ליחסה מבעוד יום אף שהואה הולך אחר דרכ' בשבח ננטק"א, וכmbב דיבאפע זה מעיר בשלוחן ערוץ, ובל' רונקא בשקוץ:

ה (ט) להכbia מים דרכ' חצר שלא ערבי. והוא פרמי'ן דרכ' פרקליט, עין מוחת ביריה דעה סימן רשו סעיף ה דרונקא בשות קרבאים אסור, וכן סמכים באלה רכה בשם כטה פסיקים, וROLא בטהות מרכבי שוחט"ז דרכ' ריא לה דרכ' פרקליט אסור:

שער הצעין

יז�ו, וכאמת לא פשיאה לה שם בז. עין שם: י. עאן אברכם ווושפט שבת ושאר איזוניגים: י. עאן אברכם ואלה רכה וולבשי שדה, וחלוץ על קאנן אברכם ששלול בז. ט. ז"ז. וואים מליל' יין רוכב קני' ד עון שם, ורא' לטעמ' אברכם שם אפ' דרונקא בששלשה קני' יהורי מלאתה זבר תזונה ולא קאנן אברכם ואלה בז. א. עאן אברכם ווושפט מטה: ז. ומה שקבב צור' קרבאה, אפ' דרונקא מאל אפ' ריש להחמיר, דמספקא גונת האינו יהורי שקהה פטוף מקר, כמו שקבב קאנן אברכם גויש סימן קרטו, עין שם, ווושפט שבת עטעה פה נאך הא עטמי' פשומו זה

ד. עאן אברכם ואלה רכה ווושפט איזוני: י. על' שבת ומאנן אברכם וו' ואלה ובה: טו. ואלה רכה וולבשי שדה, וחלוץ על קאנן אברכם ששלול בז. ט. ז"ז. וואים מליל' יין רוכב קני' ד עון שם, ורא' לטעמ' אברכם שם אפ' דרונקא בששלשה קני' יהורי מלאתה זבר תזונה ולא קאנן אברכם ואלה בז. א. עאן אברכם ואלה בז. ח. כב. ז. קני' איזון יהורי מלאתה זבר תזונה ולא קאנן אברכם ואלה בז. א. עאן אברכם ואלה בז. ז. ומה שקבב צור' קרבאה, אפ' דרונקא מאל אפ' ריש להחמיר, דמספקא גונת האינו יהורי שקהה פטוף מקר, כמו שקבב קאנן אברכם גויש סימן קרטו, עין שם, ווושפט שבת עטעה פה נאך הא עטמי' פשומו זה

הווצתי על דבר פלוני. (כח) וודוקא שעוזן שכיר הפוועלים (כט) אצלו, אבל אם פרעם כבר, (כו) מתר: ס שם רבashi בפירוש. ע' רשב'ה' פקרך בר. פ' שבח שם. צ' שם פהנפיאו שאור טולקם. ק' ור' גוטש'ב' שם. ר' ד' שם הדריאש. ע' שם פהנפיאו. ש' שם פהנפיאו.

ז' מתר לומר (כח) לחברו הראאה בעיניך שתוכבל לעמד עמי לאערב, (כט) אף על פי שמתריך בך מבין שאריך לו לאערב לשבר, אבל לא אמר לו, היה נכון עמי לאערב: ח. (ה) ייכול לומר נילחברו, לבוך פלוני אני חולך למחר, ייכון מתר לומר לו, לך עמי לברך פלוני למחר, ביןן שהוים יכול לילך על ידי (כא) ברגןין, (כט) ייכון כל פיוואה בזה שיש בו צד התר לעשותו היהום יכול לומר לחברו (כח) שעישנו למחר, וובלבד שליא זוניר לו שכירות, אבל ברכך שאין בו צד התר לעשותו הימים, אפללו אם אין בו אלא אסורה דרבנן, בגון שיש לו (כח) חוץ לתחום פרות מקיצים, ביןן שיאי אפשר לו לחביבם הימים, (כט) אסורה לומר לחברו שיבאים לו למחר, ייכון אסורה לו להחשיך בסוף התיחס פדי שימהר הכלילה (כח) לילך שם לחביבם. הaga (כת) וכן לא יאמרઆשה ייכר פלוני למחר

ברא היטוב

פסובותים, ואין לך בס למתmr אלא מה שאמרו חומשיים, עזין גאנן אברחים: ט. אאל. אפללו אם מתקיך מס' יש עזין אצלן, ט': ט. לחברו. הא טדרן לאינו דרבנן, ביןן גאנן אברחים: י. איני דוליך. ווילא קלושון היה קבר, אבל אסורה לומר שילך ובו, דעם ווילא חוץ לתחום אסורה קמוי שוחטב צער, ט' גאנן אברחים וט'. גאנן גאנן שילך בקרון שיליך ולשונן אנטיגן אהדרין או ייטין, דגא איננו ווועל גאנן גאנן, עזין פיקן וקעולם איגום פונטשין בזיה נחלהוק והוא קשושט, ט"ז גאנן אברחים: יט. ברגןין.

ברא הלכה

ח (*י) לחברו. והוא הרין לאינו יהורי נאלה נהה, וכן משמע פירוש מגדים והתיב טיים, ומפניו על גאנן אברחים בסוף צער יוכן:

(כט) אסורה לומר לחברו שיבאים לו. הני, אם קבר לו אוטם הפרות, אבל אם אמר לו סוף להבייא לו פרות לברcher טרי, אח שידרעה לכל שיבאים על פרות נפקאים, מכל קומות פינן זרכורו מעמע נמי דבר כהפר בשכחה, מאמר:

רכ' קרבורה ושרי התופת שחת' בת' (יח) וכן לא יאמרआשה וכור. עזין גאנן אברחים סעיף קחן יא שרוצה לדעד ולומר דרבבה פוקיט זולקיטים על הרא"ש, עזין באליה רפה ובמאמר קורדי שפתחו את קירבו, וכן בカリ פקידים מציד דאין ראייה שהרבק' וזה רב' א' חווילקיטים צער, וכן המכפר קרייש השיפון תנבה דאסורה לומר דבר פלוני העשה למחר, והוא קדעת הרוא'ש. עזין שם בפואר הגער' דמשמע שהוא מאכיהם שם גאנן קדריא, ותבח דכון מוכחה מהגברה, וכעין זה תבח בס' גן האלה באבה, דאי לא קכי תשאר קשיית התופת שחת' גן ע"א בדור המתחילה מתה, עזין שם:

מכל קוקום בזין דמתבלה לא נודע לו דבר זה ווינה נצרך לחשבון, אך יש בו אסורה, אבל אם גם מתחלה קיה יוזע שאין מאייע להם ממן שלם צער לחברו וחושב החשבונות האלו לארכו, אסורה: (כו) מתר. כתוב הרקמם, החשבונות שאין קבם צער, מתר לחשבן, פיד' כתה, כתה שאין חובאה קיה לנו בשנה לולית, כתה דיינרי הוואצנו בחנות בוננו, קה ורב' חילוני של פטלה, שאין שיתה בטלה, שאין קחן צער כלל, עד כאן דרכיו. ופרש המגיד משנה, דרמז לנו שיש לנו מזיה מזח שיתה בטלה, שאין קחן רשי' של כתוב שאפללו בחול אינו יפה כל קח למלמד חכם, דהרי כמושב לצים ומכתל בהן לומדו איליה רה'ה: ז (כח) לחברו. והוא הרין לאינו יהורי: (כט) אף על פי שמתריך בך וכור. בזין שאינו מפרש בזינה ריך בזינה ריך בזון רץ זצער מזויא שפתה, קוי לה ריך בכל הרוחו, דמבהיר לעיל בסימן שי עיר ח דשורי, ולא יאמר לו היה נכון עמי. דהגה קברך בריש השפון, דרבך שאסורה לעשות שבת אסורה לומר שעישה זאת למחר, וקאמר קבר, ראנך דבשבת אסורה לילך מחוץ לתחים, מכל מוקום מתר לברך פלוני אני חולך למחר, בזין דעל עצם הליכה אין אסורה, אלא שמחפר ברגןין. ד' מיהו, אסורה לומר אני רוכב למחר, שקורין בלבד שיבאים פאהרין', בזין דדבריו הוא דבר האסורה גאנס, ואין מועל עזה צער, רק יאמר אני חולך למחר: (כא) ברגןין. פרוש, ספות של שומרים, שלל דרי' זה יכול לילך שבת אף כתה מלין אם מלעלאים וזה לזה בתודה שבעים אמה וארבעה טפיקים, במיבור בזין ט' כל פיויזא בזה וכור. גאנן שיאמר לחברו שיביא לו למחר מחוץ לתוחום אסורה מקאה, אף דאי אפשר להביבים הימים מטעם אסורה רישיון וממש אסורה רישיון, אבל קוי התר כל קב' כה' קטר לומר זל' בזון שיש בו צד התר, אבל קוי מחר החותם יכול להזכיר:

(כח) שעישנו למחר. וילעשותו הימים לאסורה אפללו לאינו יהורי לומר, ואפללו בדיעבד אם הביא מחוץ לתחים אסורה להשתמש מהם וכילעפין בסיקון שכח סעיף ח: (כח) חוץ לתחום פרות מקיצים. כתבו ה' האחוריים, דלאו ווילא בסוף התחום, אלא הוא מזין בזון בזון דאי אפSTER לחביבים ממש אסורה מקאה, אלא דמס' סיפה נקטה הבייא, דלאו בסוף התחום, ווילעפין בסעיף ט': (ה) לילך שם לחביבים. הני, אלו הפרות שטחים מקיצים, אבל פרות שעיאם מקיצים, יט' בזון שטפרק לומר לחברו שיבאים לו לאחר שבת, מתר נגי להחשיך בשביבים (זגמרא): (לה) וכן לא יאמר וכור. קאי לע' מה שטפרק במלחחה דאסורה לומר לחברו שיבאים לו למחר, וקאו משמען דין דלא נימא דוילא קפערבר עם חברו ומתחיעז עמו הוא דאסורה בזון שיש לו צער בברבורו, אבל לדבר בזון לא בזון עצמו שאין לו צער בך טרי, כא משמע:

לו? בזון דהו דבר האסורה לעשות שבת, אף קשפיר בזון לבן עצמו מאיין דבור חל ואסורה, וכט' בריש השפון:

שער האיוון

כו. ברא היטוב: כי. ואין ראייה לה' מהה שאסרו לומר לאינו יהורי לשבר לו פועלם. ח'لد. ט'ו' רשי' קבאות הה: כת' ט'ו' ושאור אהזוניכ: ל. ט'ו' עזין שם שמאירין בזון: ז. כת' ושי' קבאות הה: כת'. ט'ו' ושאור אהזוניכ: ל. ט'ו' ז' אגון אברחים ושי' זילוח ונפה וויספთ שבת לא ערבה: לח. עזין קר'ו'ש שטפרק עעם גאנן הפקס התופת שבת דלא קאליה רפה: ז לא אהזוניכ: ל'ב. הווא נזיך שבת גאנן יהורי מאבר קלען פסיעיך בכ' בזונ' האסורה: לג. בית יוקה:

תרומות: ז. לנוצע או לרubb.

ח טור ומקהות מימתי
פרק ג' ט שט'
התקופה והמוראי
פרק קמא.

הלקות שבת סימן רען

נהגו ובאים להקל ברכר לאיזו יהורי לערlik גנות לצורך סעודה, בפרט בסעודות חתונה או מילה, (כג) ואין מותח בירום, ויש להחמיר במקומם (כד) שאין צורך גדול, (כה) דהה ובהפוקים חולקים על סברא זו. (כו) וזאת לקמן סימן שז ס"ה: ג. אין זה לצורך האינו יהורי או לעבדו אף על פי שהם (כח) ארכיכים לו, אין זה לצורך האינו יהורי או לשפחתו (כז) לילך עמו והדרליק הגר, אף על פי שהם לאינו יהורי (ל) לילך עמו לר דלוק יבר, הויאל והוא יושה רק תלול הגר (לא) בעלה מא (רבינו יוחנן מביב) בטל מה הגות מודרפי פרק קמא דשבת והגות מימי פרק ז: ד. אם יש גר בבית ישראל ובא אין יהורי והדרליק גר אחר,

באר הייפט

המשמות לא גורו מושם שבות, וצורך לומר קילא התו אלא ברכר שבת ולא במושאי שבת. ובמגן ארכיכם מסתפק בטה בטיקון שבב: י. בבר. ואין להתריר אלא לבני תורה דילמא אמי למפרק, ורק"ז פגן ארכיכם:

משנה ברורה

ארכיכם דאסרו אפלו לדעתה העטור. ועין בפרי מגדים שפסיק, מושום דהוי מזונה שאינה עוברת, שכול לבנותו בחול, ועיי בסימן רמד במקצת ארכיכם שהוא אויסר לעשות בבר זה אף בקבנותו, לא אסם לא שיש חמש שפאה יתבטל חס וחלום על ידי זה בנין הבית הכסת לגמר, דאו יש להקל בקבנותו, ואפשר דאף על ידי שכירות מטר בכחאי גונאן אם לא ירצה האינו יהורי בקבנותו (פרי מגדים): (כג) ואין מותח. ומוטב שהיינו שוגגין ואיל היה מזידין (פ"ח ומגן ארכיכם): (כד) שאין וכו'. ושל"ה הקחmir אף לצורך גדול, ושכן ראה נוגדים בקהלות חזובים, שיזושבים ביחסה במזנאי שבת אפלו בחתונה עד שאמרו הקהל ברכנו, וכן נ gag הגאון תר"ש פשחיו סודרים אצלו סעודה שלישית, ובפרי מגדים מצדך להקל לתהיליק על ידי אין יהורי במזנאי שבת לצורך מזונה אף קשורה עדין בין המשמות, וכל שגן ברכר שבת בין המשמות לצורך מזונה דבונדי מטר, כדרקמן בסימן שבב, עין שם: (כג) דהה רב וכו'. ומכל מקום לומר לאינו יהורי למתן את הערוב שנטקלקל בשבת, כדי שלא באו רבים לידי מחשול, וכדי הוא בעל העטור לסמן אליו להתריר שבות דאמירה אפלו במלאכה ואויניתא במקום מגונה דרבינו חמ"י אדם בשם המ"מ], וכעין זה דעת בפרי מגדים לעיל בסוף סעיף קטע כב: (כו) וזאת לקמן. וזה לומר, דשים גם בן מבאר דלא כבעל העטור: ג (כז) לילך עמו. וכן נקט, כי אבל אם משלחות בשליחותו שלילכו בעצם והדרליקו את הבר להאריך גופו נהנה מוגר בעת תמלקה, ומפרק אמר כך יישראאל להשתפש אצל הבר, וכיין זה במת הצע"ז בסוף הסימן וזה לשונו, נראת לי, איזו הנר שמלכת השפה בקי להדרים כל אכילה שאכלו לא מקורי לצורך יישראאל, בגין שאין גור היישראאל גונגה מפונו, אלא כלים שלו מזוחים והיא חיבת להדרים, לצרעה היא מדריקת, ומפרק אמר כך ישראאל להשתפש לנו זה יא אף ארבי גופו, בגין דבעת תדלקת הגר הדרליק לצרעה. ומפרק לסייע להשפה גם בהחרת הפלים לפני זה, דאף שמצדר פרי מגדים להחמיר בזה, כיינו בשחשראאל דרים להדו את הפלים אחר שהדרליק השפה הגר, ומושום דמחוז שהדרליק, לצרכו, מה שאין בו בזה אמרין דהעתק דנפהה קערבה, ובג"ל בפסוק ב: (כח) ציריכים לו. וזה לומר לאינו יהורי. ואין שצלצלו הדרליק, וכדרעליל בפסוק ב: (כט) לומר לאינו יהורי. לאין להתריר דלא לבני תורה, דילמא אמי למפרק ולהקל יומר: (ל) לילך עמו. בגין שרוצה שליך עמו למשן יין מן תפרח או להכיא לחם וכחאי גונאן, ואך בבר של שמן, ואך בבר של שמן ובון להחמיר של לאו לארינו יהורי שליך עמו וברוחה, כי אי אפשר שלא יתפרק על ידי זה המשן להפתילה או יתרחק, וזה מושום מכבה ומבער אם היה תישראאל בעצמו עשויה מהר מותח לאו צומו ולצורך יישראאל, בפרק הרשב"א וכפשתא דסיגיא דינן, אין מקות

ס. צורך גדול. ושל"ה הקחmir אף לצורך גדול ושכן ראה נוגדים בקהלות חשבות שישובים במזנאי שבת אפלו בחתונה עד שאמרו הקהל ברכנו, וכן נג הגאון הר"ש בשהורי טעדים אצלו סעודה שלישית נהתקשה בפרק אליה ובה, לא פין

באור הדקה

העיביד אודעטמא ורבא עביר, וכקדאייה בגמרא, ועל ברכח דגמרא אידי במשמעות, אבל בידוע שעה גם בשביל המועט, אסור, אם אין כי נמי אף אמרין אם יש הוכח מטה, והגון מושום דהעתק ארעפה יודה עיבר ולא אולין בתר האחרים אפלו, הינו דלא גוץין שעשה שבילו, אבל אם יוציאן שעשה גם בשビルים אסרו בכל גווני. והג"ז: ותבה פירושה הקשה, לא מה מעיל הכהה, והלא פירושלי משיק ר' יונה ולבו ולבו ולצורך שלישראל אסרו, וכי פגן ארכיכם לא אשיא מידי, ורק פגן ארכיכם דפקתלה שפאה בלהילוק בשכלה עצמו לא אמרין כלל הילוק ארעפה דחזרי, עד כאן: פגון שעשה הוכח שホールק בשכלה עצמו לא אמרין כלל הילוק ארעפה דחזרי. ער א"ז: והנה בנסיבות אדים דקהה וראית הפגון ארכיכם, וכיסרנו הפגון אסרו, ממש דהעתק והעיבוד גנפה עבירה, וסקרא זו עדיף יותר מטה דאמירין בעלה ארעפה דרכא עבירה, ורק ארכיכם דרבעה גנפה עבירה, וקראה, רמווצלת אפלו בר' יישראאל, וכמו שפסק המחבר, לדך פגלו אם עשה בפרוש גם בשביב האחרים מתק. אקנס פאמתי, ראית הפגון ארכיכם ראייה אלימאה היא, דילא דברי הרמ"א שם נובע מהקם ג', כמו שפאגון שם והרואה ברכיה יוסף, והקם ג' קאמר על זה ברכיה דראעפה דחזרי, ממש דהעתק והנה בנסיבות אדים דקהה וראית הפגון ארכיכם, וכיסרנו הפגון אסרו, ובק"א שם משגע היא פגעה נמי מה שרצחה האליה רפה לזרות ראייה הפגון ארכיכם, וכיסר רשם שפאגון בירושלמי, ובק"א גונגה, מה שאין בן בבר, ובראות זה איןון, ותירושלמי פניו בבר, ובלאו כי דברי קאלא רפה לאלה רפה לאלה רפה נמי מה שארס שם הרכ"א קנייה עד הערב בכרי שיעשו, וכמפני שטעה ב, וחיקא דהאstor הואה ורק מושום שמא אסרו מושום מזקה, וכמפני שטעה ב, וחיקא דהאstor הואה ורק מושום שמא לרובה, אין אסרו רוק עד לערב, וכמו שפסק הפגון ארכיכם בסימן שכיה סוף סעיף קפון ח, וזה פגום עמו שם קאלאה רפה בלה, אלוא דאי מושום עצמה הפעלה שגעשה גם בשביב הישראאל, ואם אין אפלו בבר נמי. והגהה כל זה כתובנו להפכיה ראית פגון ארכיכם דראיתו כיונה היא, אקנס בערך מרדין יש לעין טיבא. דאף שמדבריה הרמ"א שעשה העתק דיבר הפסמ"ג ממש שפוק פגון ארכיכם דהעתק ר' יונה מכך פשطا למסגיא סוף פרק כל כתבי, בהקיה מעשה דושMAL, רק ברכר פראייה מכך ברכיה לטרר נסחין, ברכילק לצורך עמו ולצורך יישראאל, קהה מעשה דירושלמי, וכן פרק כל כתבי, בהקיה מעשה דושMAL, רק ברכר פראייה משגע פרוש רשי"ש שם שמאלו וקאיינו הוהו, ענן חטיפות שם, וילא ברכח כל מה ר' יונה דשם, אם לא שגיה ונאמר ערך דיבר הפסמ"ג אחריתא הוה, וכן פרק בפרק חחד משה להקל בהילוק קאיינו יהורי לצורך עמו ולצורך יישראאל, אך מה געשה שפדרבי תומכ"ס בפרק ר' יונה שגיה ובהלה כו"ר מותח שאסרו גם בזה, ומה שרצחה החדר מטה לדעותה זה, דבריו דחווקין. ומכל מוקם ראה דהטומך להקל בתהיליק לצורך עצמו ולצורך יישראאל, בפרק הרשב"א וכפשתא דסיגיא דינן, אין מקות

שער הדין

לא. באר הייפט ישאר ארכיכים בסימן רמר: ג' לב. פשטוט: לג. פרי מגדים: ארכיכים גונן רעו בכאיר גולגה (אות ג) הקיכיהם להפגון ארכיכם דלא קו פסיק לד. נרכ"ז ומגן ארכיכם: לה. אף שגיאון ר' עזיקא אמר בחרותי שילך עמו ופרי מגדים מפקק מאי בשלה. מכל מושם סתמי להפל. כי האליה רפה ופרי מגדים ועוד

בשבילו* (טב) מטר לערב מיד, יהה דשרי לישראל לטלטל אפלו כשביהו האינו יהודי לעצמו, זוקא (טג) בתוך ארבע אמות או בתוך עיר אם היא (טד) מקפת חומה, מהו וזהו שתהה מקפת לדירה, דהינו שיבכה ולבסוף הקפה, וסתם עירות מקפת לדירה, וסתם מבקרים אינם מקפים לדירה (מי) (יעז) לא כן טמן תא: ט. (טז) אם הוא ספק אם הובא מחוץ לתוחום, י" (טח) אסור. ידווקא באינו יהודי שאינו שרי עמו בעיר, אבל אין יהודי בשורי עמו בעיר ומטר לאבל אפלו (טט) ואם יש לאינו יהודי יונשני בתים ואחד מהם בתוך הדירה, ומטר לאבל אפלו למני שהובא בשביבו: י. (טז) אין יהודי שמלא מים לבהמתו רשות היחיד לרשות הרבים, מטר לישראל ולשהקות מהם בהמתו, וזהו (טט) שאין האינו יהודי מפיר, דילכא למחש שמא ירבה בשביבו. ואם מלא לצריך בהמת ישראל, אסור (טט) יכל מני תשמש (טט) אפלו ישראל אחר. ואם מלא מבור רשות היחיד (טט) לכרכミות, מטר לאחר שלא מלא בשביבו. הaga ויש מקלין ואומרים דאך אם הובא גרע

באר חיטב

יג. אסורה. ולפי זה אפלו ספק אם הובא בשבייל ישראל, יען סעיף ז. והאי אסורה פרוש, בו פיהם, אבל לערב מטר מיר, כמו שכתוב סעיף ז סעיף ח,angan אברם:

באר הלכה

דורון שאני, אבל לדינה אף אם ינמא דהמ"ג מיל גם בזה, אבל מקום די לנו אם קקל בזיה פשיטה ורש"י בפסק גמור, וכן שיבר קצת בהפרות עצמן שבעלטו מאחמלול אבל בסוף פוטת לרעתה היר"ז ובוניו יונה הוגן קדאי, אפסר ראיין להקל, דילא המקבר משמע דפסק כלאו כי פרעה קראונה דאונסנה בשביבו. ולידנא יש להזכיר כסברה ראשונה עליה רפה' שם פ"ח ומהרש"ל, וכחוב מ"ז שבון משמע מסתימת השלון ערך רקון סיון תקנת וכל שון בתחביבין דשימים עשר מל' דיש אוקרים דהוא לאוריתא: (טט) בתוך ארבע אמות. דיל דבר שיצא חוץ לתחום אסורה לטלטל חוץ לאربع אמות אף שפטור באכילה במוקם, אם לא בער שמקפת

דאורייתא, י"ג פון שאין מפרש בפרק לא החמיר בו נפנן אברם קשם תרומות הדשן בטמן תקנתו: (טט) מטר לערב מיד. דסבירא להו מד באסורי דרבנן אין איריך למחמיר בכרי שיעשו אף לפני שהוא בשביבו. ולידנא יש להזכיר כסברה ראשונה עליה רפה' שם פ"ח

ח (*י) מטר לערב מיד. ען במשנה ברורה, וכתוב הagan אברם, גראה לי דאיין איזיך להתקין אלא מה שדרך לרבב פיז, כי פוללה מן הסוף לא רבב. וען באלה ובה שכתב על זה, וזריך עיון, ובתוספות שבת הארץ בזה וכתב דאיין דבריו מרכחין, והכל לבי הוזן:

ט (*י) שני בפחים. ען טז' שעצדר דאם היה שני בפחים מטבחו יש לאסורה, דרב וקורב הוקlein אחר הרב. ולפי מה שכתב הגר"א דלעומת זהה מושם

באיון נבצאו ואנו קי, והוא, בינו, בינו לאיזיך בטעון כייר אפרינו דקיי שם, יש לומר רבבה אף אם דרוי שני בפחים מטבח לעיר מפיר, רקאי נבצאו עדיף מטבחים קרוב, דאללן בה בתר בא, ואיזיך ציין. אחר כך קצאי שגד באלה ובה מעד רפה' שכתבנו להקל:

כמו שכתבנו להקל:

ו (*טט) אין יהודי שמלא וכו'. ען בפגן אבדוק שפסיק דהוא בדין חרש שוטה וקמן שמלאו מים אין מטר ורק שמלואו לזריך עצמן ואבל לצריך ישראל אסורה, וקעין לומזיא שבח בקדיש עיטשנו גם איזיך יהודי. פרי מדריס. אך גוד גראה רעריך פאיינו יהודי, דאלפו בפמירו מטר, דילא חישין בה שמא ירבה בשביבו:

בפוקדים בזה ולא קבאו דברי רש", ה"ס איריך בזענון:

בשלketot מהם בהמתו. במושנה ביהודה, משקה אבריו ישראל, ופרש רש"י קא ננטק אתרין, דבר רמלא האינו יהודי לזריך עצמן, ויביאו בחדושי ר' עקיבא איגע, ען שם עד. ונראה קשות רישוי איריני בספקא לא יזענין בפנותו, ובה יש הבר ששה לאחלה לזריך עצמן ושרו, אבל איי גדרין שעשה לזריך עצמו מטר לשיטראל פה' לקנות מזיה, ובזה גיהה מה שפטמו כל הפטומים בזה ולא קבאו דברי רש", ה"ס איריך בזענון:

בפוקדים בזה לאיזיך שבחת אסורה בזה בכרי שיעשה, אבל גראן בזעדי חוץ להתחום יש אומרים דאיין איריך להמטען בכרי שיעשה, וככ"ל בפסיעף ח, שלקמות פנקל נקיל וג וקורב ספיגא, וכן עתיקת האחרונות: (טט) אסורה. סתם בזיה בדעת הגאנונים דאוסטרין בפסק, וכן סתם בסעיף טו נעלא כדעת הספערין במווא בבית יוסט, והוא דעת תיש אומרים שבסעיף זו. ובהה, אף דלעומם אף במנזאי שבחת אסורה בזה בכרי שיעשה, אבל גראן בזעדי חוץ האחרונים דלענין מומזאי שבחת אין להזכיר קהה, דהא אפלו בזעדי חוץ להתחום יש אומרים דאיין איריך להמטען בכרי שיעשה, וככ"ל בפסיעף ח, שלקמות פנקל נקיל להקל, דערא קאן לא אסטרין מפסק אלא בזיה כל בזיה קלה בזיה התחום, קיינן דשלא הוזץ לו חוץ לתחום, אבל קיקום פליז להקל, דערא קאן לא אסטרין מפסק לא מספקין כל שמא הביאו מחוץ, דאמירין פאן נמזהו פאן קי, הינו בהפתה שבחת התחום: י (*טט) שאין האינו יהודי מפיר. דבפמירו, אף שהאיון יהוד שיטראל עריך לאזקה המלאכה, וען לסתה בפסיעף קטן טו, דאלפו דלה שלא בפנוי ישראל אסורה, וכך על כל פנים בעינן שידיע האינו יהודי שיטראל עריך לאזקה המלאכה, דאו נוכל לומר שיבון להרבות בשביבו בפמירו. וען שם עוד מה שבחות בזה: (טט) אסורה, אלא אפלו שאר פשמיישן נמי אסורה להשתמש בז' (טז) דאתעכיד בהו מלאה דאונסנה בשבייל ישראל, אסורה לכל ישאל, וככ"ל בפסיעף ו, ואפלו לערב במנזאי שבחת היה אסורה עד בכרי שיתה שhort לזרות חרשים, וככ"ל:

(טט) לכרכミות. דאיין אלא מה מלאה דרבנן, מטר לישראל אחר, וככ"ל בפסיעף ח:

שער חמץין

מ"ט וקצת: ט. מ"ג תר"א פשח לסתה דנטה וקסטה דנטאגא לענין קלילין, ודעת ר' ורא"ש תיראי ייוזה בלפעו: ט. מ"ג. לבש ושיין: מה. וסומ' קונה דלא בפניש כי שאופר שהובא באל"ש ביראי דלא זוקא בחרווין, והוא דון בשאר סור דרבנן: מה. קני מלוא הובאי כלל שם? זוזה זה, וזה יש קשיב קצת דש לא וזכה להקל, דילאו כי הכלל שם דמטר כליה אף שהואה יוס טוב שגי, וכל האמתה הוא כן, וכל פוקדים פלטמות פק' שאול ורשב' א' המאכ' בפ' יונת

מג. בר"י פrisk אין צדין בתב הטעם בשם תומפין, מושם דקחומיין אין שוה כלל, דהה שזיה הוא חוץ לתחומו זה הוא מוקחומו, וילג' אין לא איריך לאחוריין: מה. קן משמע באל"ש ביראי דלא זוקא בחרווין, והוא דון בשאר סור דרבנן: מה. קני מלוא הובאי כלל שם? זוזה זה, וזה יש קשיב קצת דש לא וזכה להקל, דילאו כי הכלל שם דמטר כליה אף שהואה יוס טוב שגי, וכל האמתה הוא כן, וכל פוקדים פלטמות פק' שאול ורשב' א' המאכ' בפ' יונת

ז שפט שם בוגיota.
ח שם בוגמוא.

רשות קרבנים לצריך ישראל מפער לארכם לשותות מוקם, (נה) הוואיל ואפשר (נו) לילך שם ולשותות (טוו בשם רביינו שם), יי' (נו) ויש מתירין אף לכתחילה (כל בו), וכן נהגו חתר לומר אף לכתחילה לאינו יהודי להכיא שכיר (נה) או שאר דברים (נת) דרך ברמלה או בלא ערבות. (ס) ואף על פי שיש להחמיר בדרכך, מכל מקום (סא) אין לחתות בדור הפלקלין (סב) לצריך שבת (סג) ובשעת פרתקן, דהא יש להקל באמריה לאינו יהודי לצריך, כמו שפכו בכחאי גונא: יא. ולקט אינו יהודי עשבים (סד) לצריך בהמתו, אם אינו מכירו (סה) מאכיל אחריו ישראל, שעומד בפניהם בענין שלא תוכל לנוטות אלא דרך שם, אבל לו העמידם עליה אסור, דחישין שמא יטל בידו ויאכילה, והם מקצים, (סז) אבל

באר הייטב

עו. ויש מתירין. פרוש בברמלה. וען מגן אברם שרעלה דאין להקל אלא לצריך, כמו שמבוט ומן. ולפען לו מעות בשפט אסור לכלי עצמא, מגן אברם. [ובספר אליה רבה מהמיר גם כן וכן יש לנו שפמי להחמיר]:

משגנה ברורה

(נה) הוואיל ואפשר. ככלא חשיב נהגה ממלאתה שאינו יהודי בשפט, כינוי דאפשר לו ליריד לתוך חבר ולשותות בהתר בלא חלול שבת, דווקא בהמתו אסור דאי אפשר לה לשותות מתוך חבר. יט' ובבמה נמי, אם הביא מים מבהר שאפשר לה לשותות מים גופא, או שהביא י מבור העומד ברשות היחיד שהיה אפשר להכינה שם ולחשקומה בלא חלול שבת, גם כן יהיה מפער, וכך דהאינו יהודי הביא הרך לרשות הרבבים באטור, לא חשיב נהגה ממלאתה שבת, כינוי דאותה התנהאה קאינו יהודי יכולות בלא חלול שבת, יי' אבל אם בפעם הזה הביא קאינו יהודי מים לבהמתו מבור שהוא רשות היחיד העומד ברשות קרבנים, דאלו המפים אי אפשר להשיקותה בהתר, וככ"ל, אף שיש שם גם נהגר שהיה אפשר לאכילת כלים בהמים או לעשוה בסאר תשמשין שלא היה אפשר לעשות שם בוחך חבר, דין בבהמתו ואסור גם לדעה זו. וועלנין דינא, השאי אפשר לה לשותות בהתר: (נו) לילך שם. ואם אין ישראל יכול לילך שם מפניה ספנת דרכים, יי' אסור גם לדעה זו. ושותות דהואה כדיין וחוספת שבת, ורק לצריך גדול או? לצריך שבת יי' ש לסמך על זה להריכ כלים בהמים או לעשוה בסאר תשמשין שלא היה אפשר להריכ בדעת רשותה דהואה רעת יי' כל הרואנונים, וכן ממשמע מהගור"א וחותמת שבת. ורק לצריך גדול או? לצריך שבת יי' ש לסמך על זה להקל, יי' ובמוציאי שבת יש להתר מיד בכל גוני: (נו) ויש מתירין. האחרונים נרחקו מאר בטעם הרכיר, וכך לא לכתחילה להתר אמרה לאינו חייזר אפלו בברמלה, אבל לא לכתחילה להתר אמרה להאותו שאלתו ששהקלול רק לעניין דין עיבוד, אבל לא לכתחילה להתר אמרה לאינו יהורי אפלו בברמלה, וכל שפכו ברשות הרבבים. וגם מה שצין המכין על זה כל בו, כתוב המגן אברם דלא נמצא זה בפה בו, ותגרא"א כתוב הדוא דעת רבינו הומו בית יוסוף ביטמן שו, עין שם: (נה) או שאר דברים. יי' הינו, דבר שהוא צריך שבת קצת: (נת) דרכ' ברמלה. וברבינו משה משמע דנהגו לקל אפר ברשות הרבבים דין: (ס) ואך על פי שיש להחמיר. דmutus שבות דשבות יי' אין מתירין לכתחילה

שער האיזון

סב. מגן אברם שם מרכבי, וכן משמע מתופסוח: נ. פשות לדעה זו. נא. בגין אברם בשם פאה ושינויים, בין קבבנו חותמת שעה ושאר אחורניים, ולא עוללה שעת. כב' בגין אברם ושרה ואטרוניס, עין אליה רבתה. נ. ר' בתופסוח ור' הילא"ש בתיר"ן ותרב"א נוכחים פסנוגא זריכין שאסור לסתיג שבלת שובל, אף על פי שזריך לפלור הקביה קמיס, ואפלו שנגה, וכותב שפכו הוא רשות הרכיבים ונאג'ה, אך אסור לפלור לאכלי עשבים דהואה שבת עזירה, אבל לאינו יהורי להביאן דרכ' רשות הרכיבים שעלו, אסור לפלור לאכלי עשבים וכי שילול חולין הפהקה על פאי השיטים הփערין, ואגאנם, בגין לומר לאינו יהורי למלאות ימים, וכל שפכו לאכלי עשבים, אסור ליטר מה שעריך לאילל פעם אמת ימים בלבך, ועל גדי ישראלי עולס טסור, עד כאן לשונו: יי' תרב"א בחרטלי בקר בתוב' עיל' געצעו בבלל בכ דין ודקער משות עדר בפער חמי, ועל יי' דרבנן דרבנן דלא זהא אברומילית לכתפה פוםקס, אפלאו בזרכי משות, ומשמע ליליא שמיט ליטר ברשותה קרבנית, ויליא משות עדר געצעו בבלל בכ דין ודקער משות עדר בפער חמי. ואמנם באחת יי' בגין להחמיר בנה ומכלו שבלבו לאלה בטה ותהי אפר. בגין לעניין להקל לכתחילה אין פרדי, אבל בקייעבד בזואי של מפלך על דעת ובנו סוף כל דבר לסתיג שאון לחתות הפלקלין זריך דההא קרבנילית לזרפה פוםקס, וכן משמע בתי אפר. נ. חי אפר. ס. בגין אברם: סא. וושופת. עין יי' מגדים שכתוב דהוא הדוי אם יואר להוליכה שם של איגנובה, גם פו אסור לכלי עצמא:

